
DE CACTUS

Hij staat in norsche pracht
Bij dag en nacht op wacht,
Een naderende hand
Te slaan met wonde en brand.

Hij huist op steilte en rots,
Zijn armoe is zijn trots,
En, ongerepte vreugd,
Zijn stekelige deugd.

Maar binnen woelt en werkt
Een onrust, nauw beperkt,
Tot hij plots is doorzweld
Van teerheid en geweld

Tot Hem, die als gedrocht
Zijn lichaam heeft gewrocht,
En 't hart zoo fier en groot
In 't eng pantsier besloot.

Hier heeft uit schraal rantsoen
Hij kracht gegaard, en koen
Tart, stomp blauwgloeiend staal,
Hij zand en zonnestraal.

Des nachts als maan en ster
Heet werd en helderder.
Hijgde hij uit zijn krocht
En dronk het koele vocht,

Dat aan zijn stekels hing,
De lavende ademing
Van leven ver, en mild,
En dronk, en werd gestild.

Zoo won hij jaar op jaar
Van dood en doodsgevaar,
En smeekte God, en dan
Dreigde hij, man tot man.

Hij groeide en werd bekneld
En heviger gekweld,
Zoo bitter en zoo zoet,
Dat al zijn euvelmoed

Werd tot een heete stroom ;
En voorgevoel en droom
Hem als de dood doorwoei,
En uit hem brak in bloei,

Zóó trillend en zóó week,
Zóó brandend rood en bleek,
Dat hij, van heil beklemd
Snikt : „was mij dit bestemd ?

God, aller jaren druk
Vergaat voor dit geluk,
Nu 't hart de dageraad
Gevoelt van Uw gelaat.

O God, Uw streng gerecht
Sloeg mij, uw slechte knecht,
Maar door Uw gunst gericht
Zie 'k Uw licht en ben licht.

En stoot Uw hand mij stug
In 't eng bestaan terug,
Ik wacht gelaten tot
Uw vollen dag, mijn God !”

De bloem valt af — terstond
Sluit zich de teedre wond,
En star bij dag en nacht
Staat hij naar God op wacht.

WILLEM DE MÉRODE